

ויש ללמוד שכן הוא הדין, ממעשה בצדוקי אחד, שהיה דר עמנו במבוי בירושלים, ולא רצה לערב, אלא הסכים לבעל לנו את רשותו.

ואמר לנו אבא: מהרו וחוציאו את הכלים שלנו למבוי, והחזיקו ברשות של הצדוקי שבמבוי מיד כשנתקדש היום, כדי שלא יחזור בו. ולכן תמהרו להחזיק עד שלא יוציא הצדוקי לפניכם את כליו ויחזור ויחזיק ברשותו, ויאסור עליכם.

ומכאן אתה למד, שלא השכיר לנו רשותו אלא ביטול רשות גרידא, דאם לא כן, האיך יחזור ויחזיק אחר שהשכיר רשותו וקיבל עבודה דמים.

רבי יהודה אומר: אי אפשר שאמר כן. כי מי שביטל רשותו, יכול לחזור בו אף אחר שהחזיקו האחרים בחצר או במבוי.

אלא בלשון אחר אמר להם: מהרו ועשו צרכיכם מבעוד יום במבוי, כיון דבשבת לא תוכלו להוציא את כליכם למבוי. ועשו זאת עד שלא יוציא הצדוקי כליו, כלומר: שמא יוציא הצדוקי את כליו אחר שביטל את רשותו, ואז הוא יאסור עליכם לטלטל, לפי שיחזור להחזיק ברשותו, למרות שביטל לכם.

גמרא:

א-20 א **יתבי אביי בר אבין, ורב חיננא בר אבין, ויתבי אביי גבייהו.**

ותבי וקאמרי, ותמהו בביאור משנתנו:

בשלמא רבי מאיר [היינו תנא קמא], דקאמר

שעכו"ם וכותי אוסרים אף על ישראל אחד, ניחא טעמיה.

משום דקסבר רבי מאיר כי דירת עכו"ם — שמה דירה. ולכן נחשב הדבר שיש לו רשות בחצר.

ונמצא, שישראל המוציא חפץ מביתו, שהוא מיוחד לו, לחצר המשותפת לדיור שלו ולדיור של העכו"ם, הרי הוא כמוציא מרשות לרשות.

ולפיכך לא שנא היו בחצר יחד עם העכו"ם חד ישראל, ולא שנא היו בחצר תרי ישראלים — אסור לטלטל בה עד שישכרו את רשותו של העכו"ם ממנו.

אלא, רבי אליעזר בן יעקב, דאמר אין העכו"ם אוסר אלא על שני ישראלים הדרים עמו בחצר אחת — מאי קסבר?

אי קסבר כי דירת עכו"ם שמה דירה — הרי אפילו גר עמו חד ישראל נמי ניתסר.

ואי קסבר שדירת עכו"ם לא שמה דירה — אפילו גרו אתו תרי ישראלים נמי לא ניתסר?!

אמר להו אביי: וכי סבר רבי מאיר שדירת עכו"ם שמה דירה?!

והתניא: הצירו של עובד כוכבים — הרי היא כדיר של בהמה. ואם יש שם ישראל אחד אוסר, דברי רבי מאיר.

ולקמן בעמוד זה תתבאר הברייתא.

ומוכח מההיא ברייתא, שדירת עכו"ם לא שמה דירה. ואם כן, אמאי אסר הכא רבי